

TEKST ESTHER VOET FOTOGRAFIE P&I

HUISJE, BEESTJE, MAAR GEEN BOOMPJE

Ruimte voor een royale tuin is er nauwelijks nog in Nederland. Onder het motto: Liever een park delen, dan een privé postzegel, kiezen daarom steeds meer architecten en kopers voor een gemeenschappelijke tuin. Liever een behoorlijk stuk groen delen, dan een eigen tuintje van postzegelformaat.

Vivenda trok met planologe Jacqueline Tellinga langs verschillende opties: van een eigen tuintje tot een gemeentelijk park. Wat werkt? En wat niet?

amsterdam

JACQUELINE TELLINGA

is als planologe verbonden aan het Nederlands Architectuurinstituut. Zij organiseerde de manifestatie Heilige Huisjes, waarvan in oktober de tweede editie van start ging, schreef het gelijknamige boek en publiceerde kortgeleden het magazine Burgerlijke Stedenbouw, over de diverse mogelijkheden waarop steden kunnen ontstaan en worden ingericht.

Amsterdam: 'Buren met verschil'

'Dit lijkt wel een hondenuitlaatplaats, doodzonde!' roept Jacqueline Tellinga over de gemeenschappelijke tuin van een exclusief huurappartementencomplex aan de Amsterdamse Amstel. De tuin in kwestie bestaat uit een grasveld met twee bot gesnoeide struiken. Het is duidelijk dat de bewoners zich weinig om het groen bekommeren. Nee, dan hun buren. Eenzelfde gebouw, met dezelfde appartementen, maar dan bestaande uit koopappartementen met klaarblijkelijk een zeer actieve vereniging van eigenaren. De gemeenschappelijke tuin is voorzien van een haag en er is met veel aandacht en liefde een tuin aangelegd.